

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: Dr. S. P., M.B.A.**, bytem S. 1011, T., proti **žalovanému: Ministerstvo průmyslu a obchodu ČR** se sídlem Na Františku 32, Praha 1, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 9. 6. 2010, č. j.: 19488/10/022200/01000,

t a k t o :

I. Rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 9. 6. 2010, č. j.: 19488/10/022200/01000 a rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 3. 5. 2010, č. j. 17029/10/01110 PID: MIPOX0111XCV se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení v částce 2. 000,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení a vymezení sporu

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 9. 6. 2010, uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 3. 5. 2010, č. j. 17029/10/01110, PID: MIPOX0111xCV o odmítnutí části žádosti žalobce o poskytnutí informace.

V řízení před Ministerstvem průmyslu a obchodu (dále jen ministerstvo) bylo rozhodováno o žádosti žalobce o informace podle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném

přístupu k informacím ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o svobodném přístupu k informacím), která byla podána u ministerstva dne 2. 2. 2009. Této žádosti bylo částečně vyhověno, avšak ministerstvo žádosti nevyhovělo v části, o níž vydalo samostatné rozhodnutí ze dne 27. 2. 2009 o částečném odmítnutí žádosti o informace. Toto rozhodnutí ve znění rozkladového rozhodnutí ministra průmyslu ze dne 3. 4. 2009 žalobce napadl žalobou podanou k Městskému soudu v Praze, který této žalobě vyhověl a rozkladové rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 3. 4. 2009 zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Ministr průmyslu a obchodu, vázán rozsudkem Městského soudu v Praze, aby důvody pro odepření poskytnutí informací byly náležitě, přesně a přiléhavě odůvodněny, zrušil rozhodnutí ministerstva ze dne 27. 2. 2009 a věc vrátil k novému projednání do prvoinstančního řízení.

Obsahem žádosti o poskytnutí informace byla žádost o platbu č. 1 podaná společností ENKI, o. p. s. z programu OPPP-PROSPERITA a o této žádosti ministerstvo rozhodlo rozhodnutím ze dne 3. 5. 2010 o částečném odmítnutí žádosti, kdy opětovně odmítlo poskytnout:

1. kopie proplacených faktur a kopie dokladů o zaplacení v hotovosti,
2. kopie výpisu z účtu s vyznačenými platbami, jimiž byla provedena úhrada předložených uznatelných nákladů.
3. kopie smluv s dodavateli,
4. kopie dodatku pracovních smluv zaměstnanců a kopie výkazů pracovní činnosti zaměstnanců.
5. zápisy z networkových skupin, včetně prezentačních listin,

uvedené dokumenty byly odmítnuty všechny s odkazem na § 9 odst. 1 a § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím s odůvodněním, že tato dokumentace v podstatě souvisí s podnikatelskou činností společnosti ENKI, o. p. s., má skutečnou materiální či nemateriální hodnotu s ohledem na inovativnost projektu. Listiny vedle obchodního tajemství spočívajícího v identifikaci obchodních partnerů obsahují i některé dílčí, neveřejné, osobní údaje účastníků obchodních setkání.

Dále ministerstvo odmítlo poskytnout:

6. originály výplatních listin mezd v hotovosti s odkazem na § 8a, § 10 a § 11 odst. 2 písm. a) zákona

s odůvodněním, že správce osobních údajů nemůže tyto údaje zpracovávat bez souhlasu fyzických osob, s výjimkou důvodů uvedených v § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. Uvedl, že výplatní listiny společnosti poskytují vlastně i seznam zaměstnanců a poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 29/2008, zabývající se žádostí o poskytnutí seznamů zaměstnanců povinného subjektu a na literaturu k poskytování osobních údajů o zaměstnancích.

Ministerstvo také odmítlo poskytnout:

7. kopie technických průkazů soukromých vozidel
s odkazem na § 11 odst. 2 písm. a) zákona s tím, že technické průkazy soukromých vozidel nemají žádnou vazbu na veřejné prostředky, týkající se předmětné dotace, a vykazují určité znaky důvěrnosti majetkových poměrů osob, které nejsou povinným subjektem,
8. kopie pracovních smluv se zaměstnanci,

kde byly začerněny osobní údaje dotčených zaměstnanců ve smyslu § 8a zákona,

9. zprávu o činnosti externího poradce, v níž byly začerněny osobní údaje poradce ve smyslu § 8a zákona a údaje o firmách, ve smyslu § 9 odst. 1 zákona, neboť konkrétní, detailní údaje o společnostech mají charakter obchodní či nevýrobní povahy, souvisejí s podnikatelskou činností společnosti ENKI, o. p. s. a byly začerněny i údaje tvořící osobní údaje poradce.

V prvostupňovém rozhodnutí ministerstvo žalobci poskytlo i doprovodné informace, v nichž uvedlo, že vzhledem k počtu odepřených dokumentů, nemohlo přikročit k začernování jednotlivých údajů, protože by tak vydalo kompletně začerněné stránky. Ministerstvo respektovalo rozsudek Městského soudu v Praze, avšak respektovalo i to, že samo není tvůrcem odmítnutých informací a společnost ENKI, o. p. s. považuje uvedené informace za předmět svého obchodního tajemství a upozornila na případnou možnost uplatnění náhrady škody. Ministerstvo podle podaných vyjádření ENKI, o. p. s. zhodnotilo, že jednotlivé skupiny požadovaných dokumentů jsou skutečně předmětem obchodního tajemství.

II. Napadené rozhodnutí

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádával s rozkladovými námitkami žalobce.

Žalobce v rozkladu namítal, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť u jednotlivých dokumentů není odůvodněno, jak tyto dokumenty splňují jednotlivé zákonné znaky obchodního tajemství. K tomu žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně posuzoval typové skupiny odmítnutých dokumentů, které mají shodné, typické, charakteristické vlastnosti v tom, že obsahují podobná specifická data. Správní orgán mohl pouze zvážit, zda tvrzení firmy namítající své obchodní tajemství jsou důvodná a nevybočují z běžného vnímání daného jevu. Sám však nemohl toto hodnotit. Rozhodnutí Městského soudu v Praze, tak bylo respektováno v tom, že byla doplněna obecná přístupová metoda k odůvodnění a k hodnocení jednotlivých skupin dokumentů z pohledu naplnění jednotlivých pojmových znaků obchodního tajemství dle § 17 obchodního zákoníku. Žalobce vytýkal, že dokumenty jsou odepřeny v celém rozsahu, ačkoliv, např. u faktur měly být předány údaje o odběrateli, dodavateli, předmětu plnění, výši platby, datu zdanitelného plnění apod.

K tomu žalovaný uvedl, že společnost ENKI, o. p. s. potvrdila, že podmínky pro ochranu předmětných dokumentů z důvodu obchodního tajemství nadále trvají ve vztahu k dokumentu jako celku. Do chráněného obchodního tajemství dle společnosti patřil jak fakturovaný předmět činnosti, tak i údaje o obchodních partnerech. Vyplacené částky byly přitom žalobci sděleny. Nadto některé dokumenty nebyly poskytnuty rovněž z důvodu ochrany podle zákona o ochraně osobních údajů.

Žalobce v rozkladu namítal, že ve vztahu k obchodnímu tajemství povinný subjekt neprokázal splnění zákonných znaků obchodního tajemství k rozhodnému datu 25. 3. 2005, tj. k datu předání dokumentů agentuře CzechInvest.

K tomu žalovaný uvedl, že společnost ENKI, o. p. s. nepředávala žádost o dotaci agentuře CzechInvest volně, ale pro účely vyhodnocení žádosti o podporu s garancemi, že z nich budou zveřejněny jen některé údaje, týkající se dotace a předmětu řešení projektu a následně dopisem ze dne 4.8.2006 jen upozorňovala na přetrvávající obchodní tajemství a

zdůrazňovala potřebu s předanými dokumenty takto zacházet. Žalovaný dodal, že i judikatura a právní úprava v oblasti poskytování informací, už nepožaduje pouhé označení informace za obchodní tajemství, ale faktický právní stav ke dni rozhodování, to znamená, že je důležité, že informace je obchodním tajemstvím v době rozhodování o poskytování informace je nutné vycházet z objektivní existence obchodního tajemství.

Žalobce v rozkladu namítal, že povinný subjekt neprokázal, že odepřené informace souvisí s podnikem, neboť v rozhodné době společnost ENKI, o.p.s. podnikala jen v doplňkové činnosti „činnost technických poradců v oblasti životního prostředí“.

K tomu žalovaný uvádí, že byt' je společnost žadatele o dotaci založena podle zákona č. 248/1995 Sb., o obecně prospěšných společnostech, tato skutečnost ji neomezuje v tom, aby vykonávala též soustavnou činnost, jejímž výsledkem je zisk. Podle výpisu z obchodního rejstříku tato společnost rozšířila svoje doplňkové činnosti o předměty podnikání, např. koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej, a mohla v té době již mít své obchodní tajemství. To potvrzuje i dopis této společnosti ze 4. 8. 2006, požadující, aby její informace byly chráněny. Odepřené informace je třeba považovat za související s podnikem, nejen institucionálně, ale i činností. Navíc požadované smluvní dokumenty se týkají i mateřské firmy žadatele o dotaci a to firmy ENVI, s. r. o., jejímž společníkem je žalobce a jejíž dokumenty měl žalobce k dispozici.

Žalobce v rozkladu napadal aplikaci ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím s tím, že předložení dokumentů k žádosti o dotaci není vyžadováno zákonem a odvolával se na podmínky stanovené v § 14 zákona o rozpočtových pravidlech.

Žalovaný toto tvrzení považuje za účelové, neboť požadované informace typu smluv, účetních dokladů, výkazů pracovní činnosti, výplatních listin nevznikají za použití veřejných prostředků a bylo tedy správné použití ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) a vyhodnocení, že jde o informace vzniklé bez použití veřejných prostředků. Podmínky poskytnutí dotace v části I. sekce B bod 6, stanovené v souladu s § 14 rozpočtových pravidel, uvádějí, že příjemce dotace je povinen předložit žádost o platbu a k ní přílohy specifikované ve formuláři žádosti. Přílohou byl informativní seznam příloh k jednotlivým programům, kde bylo výslovně napsáno, že tento seznam slouží jako informace pro příjemce a nemusí být se žádostí o platbu odevzdáván. Tedy ani zákon o rozpočtových pravidlech neukládá příjemcům dotací předávat konkrétně stanovené dokumenty poskytovateli dotace.

Žalobce v podaném rozkladu popíral, že by některé informace, dokumenty vznikly bez použití veřejných prostředků, např. proplacené faktury.

K uvedenému žalovaný s odkazem na dikci zákona poukázal na to, že v systému soukromého profinancování všech nákladů projektu se teprve s následnou ex post platbou veřejné prostředky poskytují jen do výše 75% vybraných, uznatelných nákladů, nikoli všech nákladů uvedených na příslušné faktuře. Obecně se také ze strukturálních fondů běžné provozní náklady včetně administrativních nehradí, vyjma přesně specifikovaných výjimečně uznaných nákladů. Nelze proto určit, které výdajové položky spadají do právě těch proplacených 75% uznatelných nákladů, na něž byly veřejné prostředky zpětně poskytnuty. Navíc i u faktur je důvod odmítnutí informace dán ochranou obchodního tajemství a ochranou osobních údajů.

Žalovaný shrnul, že prvostupňový správní orgán se vypořádal s jednotlivými typy odmítnutých dokumentů v intencích rozhodnutí Městského soudu v Praze. U všech skupin dokumentů platí, že nevznikly za použití veřejných prostředků a jsou-li chráněny obchodním tajemstvím, jeho existence a dodržení podmínek pro jejich ochranu, před svévolným zveřejněním byly ve správním řízení řádně prověřeny. Uvedený postup byl kompatibilní s příslušnou evropskou legislativou, s Nařízením komise (ES) č. 1828/2006, v němž je stanovena povinnost členských států zajišťovat roční následné zveřejnění příjemců finančních prostředků z rozpočtu a nikde se nehovoří o zveřejnění veškerých smluv a účetních dokladů souvisejících s podpořeným projektem. Také podle studie Ministerstva pro místní rozvoj nazvané „studie – princip transparentnosti v oblasti strukturálních fondů“ (zpracovala společnost Ernest and Young) je možnost zveřejňovat např. informace o jiných zdrojích jen na základě předchozího souhlasu konečného příjemce, se zveřejněním těchto podkladů.

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

Žalobce v podané žalobě uplatnil námitky, které shrnul do několika žalobních bodů.

1. Žalobce namítá, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v důvodech odmítnutí poskytnutí dokumentů z důvodu ochrany obchodního tajemství nepřezkoumatelné. Ministerstvo mělo přezkoumat, zda odepřené dokumenty skutečně představují obchodní tajemství a splňují znaky obchodního tajemství a v čem jsou tyto znaky naplněny. V rozhodnutí není uvedeno, proč dokumenty nebo typově shodné skupiny dokumentů naplňují jednotlivé znaky obchodního tajemství, jak proplacené faktury souvisí s podnikatelskou činností, proč jde o informace, které nejsou běžně dostupné, když všechny podstatné informace uvedené na těchto listinách zveřejnilo ministerstvo na svých internetových stránkách.

Žalobce žalovanému ministrovi vytýká nesprávný právní názor, pokud dle ministra postačí pouze zvážit, zda tvrzení firmy, namítající své obchodní tajemství, jsou důvodná, bez toho, aniž by správní orgán I. stupně prokázal splnění znaků obchodního tajemství.

Žalobce namítá postup v rozporu s ustanovením § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím, spočívající v tom, že z požadovaných dokumentů nebyly vyloučeny informace, které nesmí povinný subjekt poskytnout a nebyly poskytnuty zbývající nechráněné informace, takže dokumenty byly odepřeny v celém rozsahu. Žalobce příkladmo uvádí fakturu. S touto námitkou se žalovaný nevypořádal. V souvislosti se znaky obchodního tajemství žalobce namítá, že nebyla prokázána vůle žadatele dotace utajovat předané informace a to, že tento subjekt utajení informací odpovídajícím způsobem zajišťoval. Je mylný názor ministra, že není relevantní, zda žadatelem o dotaci byly určité informace za obchodní tajemství označeny, ale že je nutné vycházet z objektivního stavu. Dle žalobce je třeba rozlišovat případ, kdy podnikatel může prohlásit určité informace za obchodní tajemství, např. jedná-li se o citlivé informace, které musí být chráněny před obchodní konkurencí od případu, kdy se chce jednatel společnosti toliko vyhnout kontrole společníků a zatajit před nimi své aktivity, a proto jim pod záminkou obchodního tajemství brání v přístupu k informacím. Druhá varianta legitimní není a jak toto rozlišit naznačil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku pod č. j. 7A 118/2002 – 37. Pokud totiž podnikatel předal třetí osobě chráněné informace a tak nad nimi ztratil kontrolu, je patrné, že tyto informace nechránil a neutajoval. V dané věci došlo

k utajení až v okamžiku, kdy se jednatel společnosti dozvěděl, že o informace má zájem osoba, která se o nich nemá dozvědět (společník společnosti), neboť společnost ENKI, o.p.s. dlouhou dobu volně předávala informace správním orgánům, tyto volně byly předávány na ministerstvu a žadatelům o informace. Teprve, když se společnost dozvěděla, že o tyto informace má zájem žalobce z mateřské společnosti ENVI, s.r.o., plošně prohlásila veškeré své informace za obchodní tajemství. Z toho vyplývá, že společnost ENKI, o.p.s. nikdy neměla vůli informace utajovat jako obchodní tajemství, a tedy dva zákonné znaky obchodního tajemství nebyly splněny. V tomto směru žalobce ministerstvu vytýká nesprávné posouzení skutkového stavu věci.

Žalobce namítá, že nebyl splněn ani znak obchodního tajemství, jímž je skutečnost, že informace souvisí s podnikem. Společnost žadatele o dotaci nepodniká a její činnost nesměruje k tvorbě zisku. Společnost se věnuje obecně prospěšným činnostem a k tomuto účelu slouží i výstavba kancelářské budovy Třeboňského inovačního centra – II. etapy realizace a žalobcem požadované dokumenty se týkaly nákladů na tuto výstavbu. Žalovanému vytýká, že neposoudil, zda dokumenty skutečně s podnikem souvisí či nikoliv.

Žalobce považuje za nesprávný právní názor žalovaného, že společnost ENKI, o. p. s. nepředala dokumenty ministerstvu dobrovolně, neboť jí to ministerstvo uložilo v rozhodnutí o poskytnutí dotace, kde této společnosti nařídilo, aby společně se žádostí o platbu předkládala dokumenty, jež jsou předmětem této žaloby. Není nutné, aby zákon o rozpočtových pravidlech nebo jiný zákon taxativně vyjmenovával dokumenty, které musí žadatelé o dotaci předat. Je postačující, aby zákon zmocnil správní orgán a ten stanovil výčet potřebných dokumentů pro poskytnutí dotace.

Žalobce rovněž nesouhlasí s názorem, že Ministerstvo odmítlo poskytnout část dokumentů s odkazem na ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím s odůvodněním, že dokumenty nevznikly za použití veřejných prostředků. Kopie proplacených faktur jsou dokumenty, které vznikly za použití veřejných prostředků, neboť slouží k dokumentaci transakcí mezi společnostmi ENKI, o. p. s. a dodavateli služeb a zboží. Pokud určitá společnost dodá zboží žadateli o dotaci a vystaví fakturu, pak žadatel o dotaci zboží převezme a fakturu uhradí. Tuto fakturu pak předloží ministerstvu k proplacení. Žalobce je toho názoru, že tato faktura byla vytvořena za použití veřejných prostředků, protože dodavatel používá tržby nejen k úhradě přímých nákladů spojených s výrobou zboží, ale rovněž k úhradě nepřímých nákladů, spojených s administrativou společnosti, tzn., že dodavatel, který fakturu vyhotovil, byl placen z prostředků, které utržil žadatel o dotaci, jež je získal jako veřejné prostředky. Uvedeným se žalovaný vůbec nezabýval. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný je toho názoru, že ve svém rozhodnutí důkladně zhodnotil a detailně odůvodnil, z jakých důvodů považuje požadované informace za obchodní tajemství. Po rozhodnutí Městského soudu v Praze byla doplněna jak obecná přístupová metodika k odůvodnění, tak i zhodnocení z hlediska pojmových znaků obchodního tajemství. Povinný subjekt tak dostal své povinnosti popsat naplnění všech znaků obchodního tajemství ve vztahu k jednotlivým odmítnutým informacím.

Žalovaný zdůrazňuje, že předmětem žaloby není vydání dokumentů, které by žalovaný sám vytvářel a mohl daleko podrobněji hodnotit jejich obsah z hlediska dopadů na jednotlivé

konkrétní znaky obchodního tajemství. Proto musel vycházet z vůle žadatele o dotaci, neboť by jinak mohl nést odpovědnost za porušení obchodního tajemství, jehož ochrana je u vysoce inovativních projektů mimořádně vysoká. Žalovaný přesto vyhověl a poskytl žalobci veškerou možnou součinnost, nezbytnou pro kontrolu nakládání s veřejnými prostředky.

K námitce neposkytnutí celých dokumentů žalovaný uvedl, že jen obtížně mohl sám rozhodovat, které části dokumentu by měly či neměly být ponechány nezačerněné. Informační zákon upravuje poskytování informací, nikoli listin, na nichž je určitá informace zachycena. Tento názor je podpořen judikaturou Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7A 118/2002. Rozhodné je tedy nikoliv poskytnutí listiny, ale informace, která je na listině uvedena. Žalovaný v této souvislosti požádal společnost ENKI, o.p.s. o zpřesnění jejího obchodního tajemství dopisy ze dne 15. 2. 2010 a 19. 4. 2010, avšak společnost relevantně odůvodnila, trvající nezbytnost chránit dokumenty jako celek. Navíc žalobci byla poskytnuta informace o vyplacených částkách. Žalovaný listiny, obsahující informace, neposkytuje, protože by začerněním většiny dokumentu nemohlo být poskytnuto žalobci více informací, než kolik se mu jich dostalo. Smyslem zákona o svobodném přístupu k informacím není poskytování tzv. slepých dokumentů. Žalovaný zpochybnil, že by žalobci v první řadě šlo o poskytnutí informací, ale o zájem, který může být řešen v rámci civilně-právního sporu.

Dle žalovaného není pravdivé, že by společnost ENKI, o. p. s. označila informace jako obchodní tajemství až po té, kdy žalobce podal žádost o poskytnutí těchto informací. Žadatel o dotaci již v roce 2006 agentuře CzechInvest a i žalovanému zaslal přípis upozorňující na skutečnost, že nesouhlasí s poskytováním jakýchkoli údajů, týkajících se projektu Třeboňské inovační centrum – II. etapa realizace třetím osobám, z důvodu ochrany svého obchodního tajemství. To znamená, že tato společnost nikdy nepočítala s tím, že by dokumenty mohly být poskytnuty žadatelům o informaci. Smyslem sdělení ENKI, o. p. s. tedy nebyla snaha neposkytnout žalobci informace, ale byl jím nesporný obsah obchodního tajemství v jednotlivých dokumentech. Následně tato společnost také dne 30. 3. 2009 znovu potvrdila, že dotčené informace neztratily charakter obchodního tajemství.

Žalovaný se ohradil proti tvrzení žalobce, že informace byly volně předávány na ministerstvu a ministerstvo je předávalo žadatelům o informace. Nikdo, kromě žalobce, nevyžadoval informace nad rámec veřejné kontroly hospodaření s prostředky ze strukturálních fondů. Žalobce nadto není žadatelem o dotaci a jeho pozornost se soustřeďuje spíše na smluvní vztahy příjemce dotace s třetími osobami. Ve skutečnosti se nesnaží získat informace o nakládání s veřejnými prostředky, ale snaží se využitím extenzivního výkladu zákona o svobodném přístupu k informacím získat ryze obchodní informace o společnosti ENKI, o. p. s., o jejích společnících a obchodních aktivitách. Lze se oprávněně domnívat, že postup žalobce může směřovat ke zneužití informací v rámci konkurenčního boje v tomto odborném segmentu na trhu. Žalovaný se již ve svých předchozích rozhodnutích vyjádřil k otázce, že informace, které jsou označeny za obchodní tajemství, je třeba považovat za související s podnikem žadatele o dotaci. Není totiž vyloučeno, že součástí dokumentů mohou být informace, které prakticky souvisejí či mají dopad na podnikatelskou činnost a tím jsou obchodním tajemstvím. Navíc žalobce požadoval i dokumenty, související s mateřskou společností ENVI, s.r.o., a tudíž je třeba brát v potaz i ochranu obchodního tajemství této mateřské společnosti. Dle žalovaného se na předložení dokumentů v souvislosti s žádostí o dotaci nevztahuje ustanovení § 14 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech tak jak je vykládán žalobcem. Soupis účetních dokladů, který byl povinností žalovanému předložit, byl žalobci vydán a ostatní tvoří informace, které nemusely být odevzdávány, nicméně to neznamená, že by tyto dokumenty měly být volně a bez omezení komukoli dále poskytnuty.

Rovněž i rozsah informování veřejnosti dle Nařízení komise (ES) č. 1828/2006 je upraven tak, že poskytovat veřejnosti informace je omezeno na poskytnutí seznamu příjemců, názvů operací a výše částky financování přidělené operaci z veřejných zdrojů. S takovým postupem žadatel o dotaci souhlasil a písemně jej stvrdil v prohlášení a závazcích žadatele. Citací z tohoto prohlášení žadatele o dotaci, žalovaný dokumentuje, že žádost o poskytnutí dotace, ani předpisy evropského práva neumožňují poskytnout informace související s žádostí žadatele o dotaci neomezenému počtu žadatelů o informace.

Žalovaný nesouhlasí s argumentem žalobce, že předmětné dokumenty vznikly za použití veřejných prostředků, neboť tyto veřejné prostředky se poskytují jen do výše 75% vybraných a předem definovaných uznatelných nákladů. Nelze tedy vycházet z toho, že náklady na administrativní zajištění a režii spojenou s administrativou společnosti jsou hrazeny z veřejných prostředků.

V závěru svého vyjádření žalovaný poukázal na to, že požadavky žalobce jsou nadužívány, případně jsou zneužíváním zákona o svobodném přístupu k informacím. Jimi dochází k ohrožení evropských cílů pro poskytování pomoci ze strukturálních fondů EU, neboť i dotčený projekt ENKI, o.p.s. je špičkovým projektem, který zahrnuje často citlivé informace o know-how, strategických záměrech obchodních společností v oblasti inovací a o finanční situaci podnikatelů. Neomezené zveřejňování informací vůči třetím osobám by přineslo všeobecnou obavu podnikatelů a možný pokles jejich zájmu o dotace na příslušné špičkové projekty. To by vedlo k odklonu od schválených cílů Evropské unie, který by ve svém důsledku mohl vést až k pozastavení pomoci ze strany Evropské unie. Žalovaný uvedl, že ministerstvo přistupuje k aplikaci zákona o svobodném přístupu k informacím maximálně zodpovědně a poukázal na nestandardní zájem žalobce o informace, projevený v desítkách žádostí o informace a v počtu žalob, které směřují k získání informací o podnikání společnosti ENKI, o. p. s., což se projevuje ve zvýšeném zájmu žalobce o konkrétní smluvní dokumenty, zejména mezi společnostmi ENKI, o.p.s. a ENVI, s.r.o., nikoliv o informace hospodaření s veřejnými prostředky.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

V. Posouzení věci městským soudem

Pro posouzení, zda je žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného vydaného v důsledku rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 11 Ca 160/2009 důvodná, závisí na tom, zda se žalovaný s možností poskytnout žalobci požadované informace vypořádal ve smyslu závěrů uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze, tj. zda žalovaný správní orgán splnil požadavek městského soudu a posoudil, zda povinný subjekt splnil svou povinnost v rozhodnutí výslovně uvést nejen to, které požadované informace odmítá žadateli poskytnout, a podle jakých právních předpisů, ale podrobně se vypořádat i s tím, z jakých skutkových či právních důvodů, nelze požadovanou informaci poskytnout, *jaké konkrétní skutečnosti poskytnutí informace brání, a to vše ve vztahu ke každé části žádosti o informaci.*

Žalobce namítá, že žalovaný této své závazné povinnosti nedostal a náležitě neodůvodnil překážku, bránící poskytnutí požadovaných informací, jež spočívá v ochraně obchodního tajemství a že tak neučinil dokonce ani v rámci metodiky, se kterou k posuzování

žádosti o informace přistoupil, totiž k posuzování nikoliv jednotlivých dokumentů, ale i jen typově shodných skupin dokumentů.

V této věci a v novém rozhodnutí po rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 11 Ca 160/2009 ze dne 11. 2. 2010 je tedy podstatné, zda žalovaný náležitě posoudil odmítnuté dokumenty z hlediska existence znaků obchodního tajemství, zda postačovalo tvrzení žadatele o dotaci, že odmítnuté dokumenty celé obsahují obchodní tajemství, zda souvisejí s podnikem, zda byla prokázána vůle žadatele o platbu utajovat předané informace a zda tato vůle byla relevantní. Z důvodu žalobních námitek bylo také na místě přezkoumat, zda v dané věci byly splněny podmínky pro odmítnutí informací podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím.

K otázce existence obchodního tajemství soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ustanovení § 9 zákona č. 106/1999 Sb. pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne (odst. 1). Při poskytování informace, která se týká používání veřejných prostředků, se nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků za porušení obchodního tajemství (odst. 2).

Podle ustanovení § 17 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, předmětem práv náležejících k podniku je i obchodní tajemství. Obchodní tajemství tvoří veškeré skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, které mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle podnikatele utajeny a podnikatel odpovídajícím způsobem jejich utajení zajišťuje.

Dle citované právní úpravy je v první řadě rozhodující posouzení, zda požadované informace tvoří obchodní tajemství a teprve následně jsou rozhodující i další zákonné podmínky, asice, zda jde o obchodní tajemství, ohledně něhož stanoví zákon výluky (tj. připouští informace obsahující obchodní tajemství ve stanoveném rozsahu poskytnout, jestliže se týká používání veřejných prostředků). Skutečnost, zda jde o obchodní tajemství je dána dvěma znaky:

- jde o skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, které mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné a
- mají být podle vůle podnikatele utajeny a podnikatel odpovídajícím způsobem jejich utajení zajišťuje.

Jak městský soud v Praze již i v jiných případech žádostí žalobce o informace judikoval, oprávněnost žalobních námitek, vyvracejících existenci obchodního tajemství v požadovaných dokumentech a posouzení zákonnosti závěrů ministerstva o odmítnutí informací právě z důvodu existence znaků obchodního tajemství tedy nezávisí jedině na tom, kdy a zda společnost ENKI o.p.s. označila určité dokumenty za obchodní tajemství a projevila vůli toto tajemství chránit, tj. zda tak učinila před podáním žádosti o informace či až po jejím podání, tedy na hledisku časovém, nýbrž stejně tak a kumulativně i na tom, zda dokumenty požadované žalobcem skutečně věcně obsahují takové údaje, které vykazují znaky obchodního tajemství dle § 17 obchodního zákoníku (hledisko materiální). Teprve při jednoznačné charakteristice těchto údajů jako obchodního tajemství, bylo na místě se zabývat rovněž smyslem projevu vůle společnosti tyto údaje jako obchodní tajemství chránit.

Soud v tomto případě z napadených rozhodnutí, jakož i z argumentace žalovaného k podané žalobě dovodil, že žalovaný přezkoumal rozhodnutí ministerstva jako povinného subjektu dle typově vymezených souborů odmítnutých dokumentů a ke každému takovému souboru z hlediska otázky obchodního tajemství argumentoval tím, že byla respektována obecná přístupová metoda hodnocení jednotlivých dokumentů. Uvedl, že odůvodnění, proč dokumenty nelze žalobci poskytnout spočívá toliko ve zvážení, zda jsou tvrzení žadatele o dotaci, že jde o obchodní tajemství, *důvodná a zda nevybočují z běžného vnímání daného jevu*. Žalovaný hodnotil metodu přístupu ministerstva k posuzování souborů dokumentů s tím, že společnost ENKI, o.p.s. považuje požadované informace za předmět obchodního tajemství, tyto informace se vztahují k obchodní a podnikatelské činnosti této společnosti, mají materiální či imateriální hodnotu spočívající v inovativnosti projektu a obsahují údaje o obchodních partnerech, obchodních vazbách a osobní údaje účastníků obchodních setkání. Tato argumentace se týká zejména dokumentů, jimiž jsou kopie proplacených faktur a kopie dokladů o zaplacení v hotovosti, kopie výpisu z účtu s vyznačenými platbami, jimiž byla provedena úhrada předložených uznatelných nákladů, kopie smluv s dodavateli, zápisy z networkových skupin, včetně prezentačních listin.

Ve vztahu k těmto dokumentům je stále důvodná námitka nepřezkoumatelnosti, z hlediska posouzení znaků obchodního tajemství, a to právě proto, že existence obchodního tajemství je žalovaným dovozována toliko z typového označení dokumentů a z tvrzení žadatele o platbu z Operačního programu Průmysl a podnikání 2004-2006 bez snahy ministerstva vypořádat, z jakých důvodů je toto tvrzení o ochraně celku dokumentů jako obchodního tajemství přesvědčivé a proč toto tvrzení nevybočuje z běžného vnímání daného jevu. Soud považuje za relevantní, že za běžné vnímání daného jevu je vysvětlení, čeho se typově vymezené dokumenty týkají, co obecně obsahují a to ve vztahu k projektu, pro jehož účel byla dotace žádána. Ve vztahu k veřejnosti by mělo být dostupné a způsobilé k informaci vysvětlení, o jaký, natož inovační projekt, se jedná, co si lze představit pod Třeboňským inovačním centrem, jaké činnosti a investice zahrnuje, komu má sloužit a jakým způsobem, a jaký standardní či nadstandardní přínos pro veřejnost má, tedy proč se informace o projektu a jeho realizaci vymykají běžné dostupnosti v obchodních kruzích. Vzhledem k tomu, že na tento projekt jsou vynakládány veřejné prostředky (a za veřejné prostředky lze považovat i prostředky z evropských fondů) bylo také podstatné, aby žadatel o platbu zodpovědně a konkrétně označil skutečnosti a údaje, které budou skutečně naplňovat znaky obchodního tajemství.

Existenci obchodního tajemství nelze dovodit jen z vůle jedné strany smlouvy utajit určité skutečnosti jako obchodní tajemství. Správní orgán 1. stupně i žalovaný vycházeli především z obecných prohlášení žadatele o dotaci ze dne 4.8.2008 a následně i z prohlášení v dopise ze dne 30.4.2009, které byly správním orgánem 1. stupně vyhodnoceny tak, že vše co souvisí s platbou, spadá z důvodu inovačních projektů do obchodního tajemství. Žalovaný vycházel také z toho, že společnost ENKI, o.p.s. je rovněž podnikajícím subjektem, ačkoliv v tomto smyslu jde pouze o doplňkovou činnost. Vzal-li tedy žalovaný za rozhodné hledisko posouzení obchodního tajemství běžné vnímání daného jevu, měl také v rámci tohoto hlediska přihlídnout k tomu, že převažující činností společnosti ENKI, o.p.s., dávající jejímu vzniku znaky veřejně prospěšné společnosti, není doplňková obchodní činnost, ale činnost, která je z větší části kryta z veřejných prostředků.

Přitom úsudky správního orgánu 1. stupně učiněné v jeho rozhodnutí k jednotlivým odmítaným dokumentům z hlediska ust. § 9 odst. 1 zákona mohou obstát pouze částečně např. jen u výplatních listin, technických průkazů soukromých vozidel, kopií pracovních smluv se

zaměstnanci, případně dodatků pracovních smluv a kopií výkazů pracovní činnosti zaměstnanců. Neobstojí tam, kde se týkají údajů, jež pro svůj obsah či veřejnoprávní povahu, zakládají pochybnosti o tom, že obsahují obchodní tajemství, např. jestliže obsahují s ustanovení o předmětu díla, době plnění, ceně díla, které je předmětem projektu (smlouvy o dílo). Z uvedeného vyplývá, že tyto dokumenty nelze bez náležitého prověření jejich obsahu odmítnout jako celek. Prověřit obsah dokumentů lze i typově, např. u smluv o dílo jen zhodnotit, čeho se týkají články této smlouvy a zda tyto články – předmět díla, cena díla apod. mohou naplňovat znaky obchodního tajemství, ovšem v souvislosti s povahou projektu. Z hlediska ústavně zaručeného práva na svobodný přístup k informacím není přijatelná argumentace žalovaného že žalobci nelze poskytnout celé dokumenty z důvodu, že by mohlo dojít k poskytnutí zcela anonymizovaných, tedy slepých dokumentů. Judikatura správních soudů dlouhodobě vyslovuje, že je jen na vůli žadatele o informaci, jaké informace (případně i celé listiny, rozhodnutí) a z jakého důvodu žádá, a na povinném subjektu je toliko zvážit obsah požadovaných listin a neposkytnout pouze ty informace, k jejichž vyloučení jsou zákonem explicitně stanoveny důvody neposkytnutí, což je možné učinit i způsobem zaslání listin s anonymizovanými údaji. Není tedy úkolem správních orgánů, zda „slepé“ dokumenty uspokojí žádost žadatele o informaci, a není ani úkolem správních orgánů, aby dovozovaly důvody počínání žadatele při podávání žádostí o informace. Nebylo tedy relevantní, jestli žalobci v první řadě šlo o poskytnutí informací nebo o zájem, který vyvěral ze sporu se společností žadatele o dotaci. Rozhodující bylo, aby správní orgány zhodnotily, zda lze určité informace a údaje vyčlenit a neposkytnout, což neznamená, že tyto informace nelze vyčlenit anonymizací přímo v listinách, byť by tím i vznikly dokumenty nevalné výpovědní hodnoty.

Na základě uvedeného je důvodná i žalobní námitka směřující do posouzení, že dokumenty nevznikly za použití veřejných prostředků, a proto není dán důvod k neposkytnutí do informací z hlediska ust. § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím.

Podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím²⁾ Povinný subjekt informaci neposkytne, pokud jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí.

Neobstojí argumentace žalovaného, že požadované dokumenty vznikly bez použití veřejných prostředků. Všechny dokumenty společnosti ENKI, o.p.s, vznikly v souvislosti s použitím v převažující míře veřejných prostředků, jak vyplývá ze správního spisu, za spolufinancování Evropského fondu pro regionální rozvoj a Ministerstva průmyslu a obchodu. To znamená, že požadované dokumenty lze stěží neposkytnout s odkazem na ust. § 11 odst. 2 zákona, jejich neposkytnutí může být jen zčásti odůvodněno tím, že některé údaje mohou tvořit obchodní tajemství, případně není vyloučeno, že některé konkrétní údaje mohou zakládat překážku z hlediska ust. § 8a zákona, pokud se budou výlučně údajů osobní povahy a soukromí fyzických osob (např. zaměstnanců).

Je nepřijatelné, aby se správní orgány, rozhodují-li zejména o informacích vytvořených *v souvislosti s použitím podpory převážně z veřejných prostředků veřejně prospěšnou společností*, smířily s tím, že k ochraně údajů, které tato společnost vytvoří v souvislosti s veřejně prospěšným projektem, postačí, aby společnost označila všechny jí vytvořené údaje, týkající se obdržené platby, za chráněné jako obchodní tajemství ze soukromoprávního důvodu, ačkoliv se informace týkají dotovaného projektu. Ze stejného důvodu nemohou správní orgány bez dalšího převzít pouze obecné tvrzení tohoto příjemce podpory, že podklady k projektu obsahují celou řadu obchodních, ekonomických i

technických údajů o jejich společnosti, aniž by tyto údaje vyhodnotily z hlediska znaků obchodního tajemství a odlišily striktně a srozumitelně ty údaje, které se týkají pouze např. osobních údajů zaměstnanců a jejich vztahu k žadateli o dotaci či k dodavatelům žadatele o dotaci. Takové údaje evidentně nebudou uvedeny na typu dokumentů, jíž jsou faktury za provedené práce proplacené z prostředků, které získal žadatel o platbu ani nebudou ve smlouvách s dodavateli. S ohledem na povahu činnosti lze přisvědčit žalobci v tom, že fakturace prací na projektu je dokladem předkládaným ministerstvu k doložení použití veřejných prostředků (k proplacení), a proto nelze obsah faktury považovat za obchodní tajemství ani, je-li vystavena dodavatelem žadatele o platbu, neboť je listinou prokazující vynakládání veřejných prostředků na daný projekt. Z hlediska vynakládání prostředků dle výpisu z účtů společnosti ENKI o.p.s. je třeba odlišit údaje o stavu účtu a platbách, které *vůbec* nesouvisí s projektem a na něj vynaloženými platbami. Je tedy třeba odůvodnit, zda fakturované platby, které byly na projekt vynaloženy, byly evidovány na specifickém účtu či na účtu společném s jinými soukromými odchodícími platbami. Půjde zřejmě o specifický účet a potud je tento účet třeba považovat za doklad prokazující hospodaření s dotovanými prostředky.

Na uvedené nemůže mít vliv argumentace žalovaného o tom, že veřejné prostředky jsou společnosti ENKI, o.p.s. poskytovány ex- post (po soukromém profinancování projektu) a to jen do výše 75 % uznatelných nákladů. To proto, že společnost ENKI, o.p.s. je ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 248/1995 Sb., o obecně prospěšných společnostech a o změně a doplnění některých zákonů obecně prospěšnou společností, která v této věci, jakož i v jiných věcech žádostí o platbu v rámci operačního programu vystupuje jako zadavatel veřejné zakázky, Rozsah dotace pro společnost ENKI, o.p.s. ve výši 75 % uznatelných nákladů nezavdává příčiny k úvahám o odmítnutí informací a úhradě nákladů na základě faktur jako celku jen z toho důvodu, že prvotní je soukromé profinancování nákladů a až ex- post úhrada jejich plateb z veřejných prostředků a dále, že nelze odlišit náklady ze soukromých zdrojů a náklady proplacené z dotovaných prostředků. Jestliže je společnost příjemcem podpory z veřejných prostředků a v předmětném projektu jako obecně prospěšná společnost prioritně nenaplňovala svou podnikatelskou (doplňkovou) činnost, ale uskutečňovala činnost vedoucí k uspokojování potřeb veřejného zájmu, k čemuž získala dotaci hrazenou v 75 % z veřejných prostředků, pak je otázkou k proporcionálnímu posouzení správními orgány, zda zájem této společnosti jako příjemce podpory na ochraně údajů, vytvořených v souvislosti s platbami, je skutečně překážkou pro poskytnutí informací a zda nejde právě o případ, kdy dle ust. § 9 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím jde o vyluku z porušení obchodního tajemství a kdy nelze odmítnout veřejnou kontrolu, jak příjemce dotace nakládá s dotovanými prostředky a jak je používá ve vztahu ke svým obchodním partnerům pro veřejně prospěšné účely. I v tomto směru z povahy projektu a rozsahu dotovaných prostředků bylo na náležitém zvážení, zda tvrzení společnosti, namítající své obchodní tajemství, nevybočuje z běžného vnímání daného jevu, neboť daný jev neodůvodňuje chránit požadované dokumenty v jejich celistvosti, ale odůvodňuje rozlišení údajů o platbách poskytovaných na uvedený projekt, byť v menší míře mohou být kryty ze soukromých prostředků. Povaha projektu a plateb z veřejných prostředků odůvodňují vědomí, že příjemce podpory nemůže trvat na obvyklé ochraně údajů o svých obchodních vztazích a provedených platbách ve smyslu ustanovení § 9 zákona č. 106/1999Sb. Stručně řečeno společnost, která z důvodu příjmu podpory pro účely uspokojování potřeb veřejného zájmu nakládá s veřejnými prostředky, a to ve větším rozsahu než s prostředky vlastními, je v postavení, kdy musí očekávat, že činnost, která jím bude pro tyto účely realizována včetně zpracování údajů a informací souvisejících se zadáváním zakázek či prací na projektu, je optikou zásady proporcionality spíše veřejnou než soukromou záležitostí. Ve smyslu uvedeného pak je třeba posuzovat obecný požadavek žadatele o platbu, aby jí vytvořené dokumenty byly chráněny jako obchodní tajemství.

Dle žalovaného je podstatné nikoliv to, zda žadatel o informaci včas (před uplatněním žádosti žalobce o informace) zajistil ochranu svých dokumentů jako obchodního tajemství, ale to, že rozhoduje faktický stav, tj., zda určitá informace fakticky jako obchodní tajemství existovala či nikoliv. Přestože toto hledisko považoval za podstatné, sám se jím neřídil. Jak už bylo výše uvedeno, žalovaný náležitě u jednotlivých souborů dokumentů tento faktický stav ve vztahu k veřejně prospěšnému projektu a rozsahu dotace (z hlediska daného jevu) nevymezil a v tomto smyslu se těmito dokumenty nezabýval. Také v rozporu se svým názorem vycházel pouze z obecného projevu vůle žadatele o dotaci, že jím vytvořené dokumenty mají být jako celek chráněny.

Správní orgán I. stupně usuzující na existenci obchodního tajemství a odůvodňující své rozhodnutí existencí obchodních, ekonomických a technických údajů tedy zcela zjevně nevycházel z jednotlivých dokumentů, nevyhodnotil listiny z hlediska jejich obsahu a znaků obchodního tajemství a své závěry postavil pouze na konstatování žadatele o platbu.

Nedostatek tohoto úsudku z hlediska znaků obchodního tajemství nenapravil ani žalovaný správní orgán v napadeném rozhodnutí a svou argumentaci podporující postup povinného subjektu při odepření informací odůvodnil vůlí příjemce podpory společnosti ENKI, o.p.s. vyjádřenou v dopise ze dne 4.8.2006 adresovaném Agentuře CzechInvest a tím, že společnost má i podnikatelská (doplňková) oprávnění, a tedy již v době žádosti o platbu mohla mít své obchodní tajemství.

Správní orgán I. stupně i žalovaný tedy pouze převzali tvrzení žadatele o dotaci, aniž by sami prověřili oprávněnost tohoto tvrzení a podle obsahu předmětných dokumentů vyhodnotili, zda tyto dokumenty skutečně mohou naplňovat znaky obchodního tajemství, popřípadě které údaje jsou takového osobního a soukromého rázu, že je nelze jako informace poskytnout..

Odůvodnění žalovaného, že odepřené informace skutečně obsahují obchodní tajemství, tak nemá oporu v konkrétním prověření požadovaných dokumentů a náležitém skutkovém odůvodnění, proč nebyly žalobci poskytnuty.

VI. Závěr

Ze shora uvedených důvodů Městský soud v Praze v projednávané věci dospěl k závěru, že jak správní orgán I. stupně tak i žalovaný nedostáli své povinnosti, aby se náležitě a konkrétně vypořádali předně s tím, jaké konkrétní skutečnosti z hlediska ust. § 9 zákona č. 106/1999 Sb. poskytnutí informace brání, a to vše ve vztahu jak k postavení příjemce platby jako veřejně prospěšné společnosti, k účelu poskytnuté podpory a povaze projektu i poskytnuté podpory, tedy nevnímali vznik dokumentů ve vztahu k danému jevu, z něhož, jak žalovaný deklaruje, vyhodnotily existenci obchodního tajemství. Nedostáli – li žalovaný ani správní orgán I. stupně tomuto posouzení v odůvodnění svých rozhodnutí a žalovaný nadto nevypořádal rozkladové námitky žalobce ve vztahu k požadovaným dokumentům, zatížili tím správní řízení a vydaná rozhodnutí vadou, která mohla mít za následek nesprávné právní posouzení žádosti o informace a zasáhla žalobce v jeho právu na svobodném přístupu k informacím, které v sobě zahrnuje i náležité určité, srozumitelné a přezkoumatelné odůvodnění proč požadovaná informace mu poskytnuta nebyla.

Soud dospěl k závěru, že ani v tomto stadiu řízení nebyly splněny podmínky pro to, aby postupoval podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999Sb., a nařídil povinnému subjektu požadované informace poskytnout, neboť je prioritně na správních orgánech, aby v nových rozhodnutích uvedly náležité důvody pro odepření těchto informací.

Z uvedených důvodů Městský soud v Praze rozhodl tak, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil podle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s., a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Správní orgán je právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku vázán. (ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s.)

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu nákladů řízení, které spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 26. února 2015

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.